

Informacinės visuomenės paslaugų įstatymas

Rūšis: Aktuali redakcija	Numeris: X-614	Data: 2012-11-08	Kalba: Lietuvių
Publikavimas:	Statusas: Aktuali 2013-01-01		
2012-11-08 Teisės aktą priėmė - Lietuvos Respublikos Seimas >>			
Susiję dokumentai Susiję Europos Sąjungos teisės aktai			
Word 2003 dokumentas			
Eurovoc 4.2 terminai: duomenų apdorojimas, elektroninis duomenų apdorojimas, informacijos politika, informacijos teisė, informacinė paslauga, informacinė visuomenė			
Nauja paieška Jūsų pasiūlymai ir pastabos			Versija spausdinimui

Įstatymas skelbtas: Žin., 2006, Nr. [65-2380](#)
Neoficialus įstatymo tekstas

Aktuali įstatymo redakcija nuo 2013-01-01

LIETUVOS RESPUBLIKOS INFORMACINĖS VISUOMENĖS PASLAUGŲ ĮSTATYMAS

2006 m. gegužės 25 d. Nr. X-614
Vilnius

I SKYRIUS BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis. Įstatymo paskirtis

1. Šis įstatymas reglamentuoja informacinės visuomenės paslaugų teikimą ir kitą informacinės visuomenės paslaugų teikėjų (toliau – paslaugų teikėjai) veiklą.
2. Šis įstatymas netaikomas:
 - 1) mokesčių, rinkliavų, kitų įmokų į valstybės ar savivaldybių biudžetus ir jų administravimo srityse;
 - 2) tiems su informacinės visuomenės paslaugomis susijusiems santykiams, kuriuos reglamentuoja Asmens duomenų teisinės apsaugos įstatymas ir Elektroninių ryšių įstatymo devintasis skirsnis;
 - 3) tiems su draudžiamais susitarimais susijusiems santykiams, kuriuos reglamentuoja Konkurencijos įstatymas ir Europos Bendrijos steigimo sutartis;
 - 4) notarų ir atskirus notarinius veiksmus atliekančių asmenų veiklai;
 - 5) gynybai ir atstovavimui bylų procese;
 - 6) Azartinių lošimų įstatymo ir Loterijų įstatymo reglamentuojamai veiklai.
3. Šis įstatymas skirtas Europos Sąjungos teisės akto, nurodyto šio įstatymo priede, įgyvendinimui užtikrinti.

2 straipsnis. Pagrindinės šio įstatymo sąvokos

1. **Elektroninė komercija** – informacinės visuomenės paslaugų teikimas ir kita su informacinės visuomenės paslaugų teikimu susijusi veikla.
2. **Elektroninė siunta** – naudojantis elektroninio pristatymo paslauga sudaryta elektroninių duomenų rinkmena, susidedanti iš elektroninio voko ir vieno ar kelių elektroninių dokumentų arba elektroninių dokumentų išrašų, nuorašų, konvertuotų kopijų, dokumentų skaitmeninių kopijų ar kitų elektroninių duomenų.

3. **Elektroninės siuntos gavėjas** (toliau – **gavėjas**) – fizinis ar juridinis asmuo ar kita organizacija, ar jų padalinys, kuriems yra siunčiama elektroninė siunta.

4. **Elektroninės siuntos siuntėjas** (toliau – **siuntėjas**) – fizinis ar juridinis asmuo ar kita organizacija, ar jų padalinys, kurie siunčia elektroninę siuntą.

5. **Elektroninio pristatymo paslauga** – informacinės visuomenės paslauga, kuria suteikiama galimybė elektroninės siuntos siuntėjui sudaryti ir siųsti, o elektroninės siuntos gavėjui – gauti elektronines siuntas.

6. **Elektroninio pristatymo paslaugos teikėjas** – fizinis ar juridinis asmuo ar kita organizacija, ar jų padalinys, teikiantys elektroninio pristatymo paslaugą.

7. **Elektroninis vokas** – elektroninės siuntos dalis, kurią sudaro informacija apie siuntėją, gavėją, elektroninės siuntos išsiuntimo, pristatymo ir gavimo laiką ir (ar) kiti elektroninės siuntos metaduomenys.

8. **Elgesio (etikos) kodeksas** – vertinami tam tikra veikla reglamentuojančios elgesio taisyklės, kurių laikosi savanoriškai ar dėl priklausymo reglamentuojamai profesijai privalo laikytis tokia veikla besiverčiantys asmenys.

9. **Informacinė sistema** – techninių ir programinių priemonių visuma, naudojama informacijai kurti, siųsti, priimti, išsaugoti ar kitaip tvarkyti elektroniniu būdu.

10. **Informacinės visuomenės paslaugos** – paprastai už atlyginimą elektroninėmis priemonėmis ir per atstumą individualiu informacinės visuomenės paslaugos gavėjo prašymu teikiamos paslaugos.

11. **Informacinės visuomenės paslaugos gavėjas** (toliau – **paslaugos gavėjas**) – fizinis ar juridinis asmuo ar kita organizacija, ar jų padalinys, kurie naudojami informacinės visuomenės paslauga.

12. **Įsisteigęs paslaugos teikėjas** – paslaugos teikėjas, kuris verčiasi veikla nuolatinėje buveinėje (jei tai juridinis asmuo) arba nuolatinėje gyvenamojoje vietoje (jei tai fizinis asmuo) tam tikroje teritorijoje.

13. **Komercinė informacija** – bet kokia forma ir bet kokiomis priemonėmis skleidžiama informacija, skirta prekėms, paslaugoms ar asmens, besiverčiančio ūkine komercine veikla arba reglamentuojama profesine veikla, įvaizdžiui tiesiogiai arba netiesiogiai reklamuoti. Komercinė informacija savaime nėra laikoma:

1) informacija, leidžianti tiesiogiai susipažinti su asmens veikla, ypač interneto adresų srities simbolinis pavadinimas arba elektroninio pašto adresas;

2) nepriklausomai parengta informacija, susijusi su prekėmis, paslaugomis ar asmens įvaizdžiu.

14. **Kompetentinga institucija** – Lietuvos Respublikos valstybės institucija ar įstaiga, kuriai įstatymai ir kiti teisės aktai suteikia įgaliojimus prižiūrėti paslaugų teikėjų veiklą ir (ar) apriboti jų laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas.

15. **Paslaugos teikėjas** – informacinės visuomenės paslaugą teikiantis fizinis ar juridinis asmuo ar kita organizacija, ar jų padalinys.

16. **Paslaugų teikimas elektroninėmis priemonėmis** – kai informacinės visuomenės paslauga iš pradžių yra teikiama ir gaunama jos paskirties vietoje, naudojant elektroninę įrangą duomenims tvarkyti ir saugoti, o galutinai perduodama ir priimama elektroninių ryšių tinklu.

17. **Paslaugų teikimas per atstumą** – informacinės visuomenės paslaugos teikimas, kai paslaugos teikėjas ir paslaugos gavėjas nėra kartu vienoje vietoje.

18. **Pradinis perdavimo šaltinis** – informacija, saugoma informacinėje sistemoje, kurioje ją saugoti pateikė paslaugos gavėjas ir iš kurios ji pirmiausia perduodama elektroninių ryšių tinklu.

19. **Reglamentuojama profesinė veikla** – profesinė veikla, kai vertinamas tokia veikla arba vienas iš tokios veiklos vertimosi būdų Europos Sąjungos valstybėje narėje pagal įstatymus ir kitus teisės aktus tiesiogiai ar netiesiogiai priklauso nuo kvalifikaciją ar kompetenciją patvirtinančio dokumento turėjimo. Reglamentuojamų profesinės veiklos rūšių sąrašą nustato Vyriausybė.

20. **Suderinta sritis** – teisės normos, kurios nustato reikalavimus paslaugų teikėjų veiklai (tarp jų reikalavimus, reglamentuojančius jų atsakomybę) ir informacinės visuomenės paslaugoms, nepaisant to, ar teisės normose nustatyti reikalavimai yra bendri ar taikomi tik paslaugų teikėjams ir informacinės visuomenės paslaugoms. Suderinta sritis neapima teisės normų, kurios nustato reikalavimus, taikomus su informacinės visuomenės paslaugomis susijusioms prekėms ir jų pristatymui, taip pat teisės normų, taikomų ne elektroninėmis priemonėmis teikiamoms paslaugoms.

21. **Užsakymas** – paslaugos gavėjo paslaugos teikėjui elektroninėmis priemonėmis pateiktas pasiūlymas sudaryti sutartį (oferta) arba pateikto pasiūlymo sudaryti sutartį priėmimas (akceptas).

22. Kitos šiame įstatyme vartojamos sąvokos suprantamos taip, kaip jos apibrėžtos Lietuvos Respublikos dokumentų ir archyvų įstatyme, Lietuvos Respublikos elektroninių ryšių įstatyme, Lietuvos Respublikos elektroninio parašo įstatyme, Lietuvos Respublikos pašto įstatyme ir kituose teisės aktuose.

Straipsnio pakeitimai:

Nr. [XI-2382](#), 2012-11-08, Žin., 2012, Nr. 136-6953 (2012-11-24)

3 straipsnis. Reguliavimo principai

1. Informacinės visuomenės paslaugų teikimo ir kitos paslaugų teikėjų veiklos reguliavimas yra grindžiamas elektroninės formos nediskriminavimo, technologinio neutralumo, funkcinio lygiavertiškumo, sutarčių laisvės, savireguliacijos skatinimo, asmens duomenų teisinės apsaugos, vartotojų apsaugos, proporcingumo, intelektinės nuosavybės teisių apsaugos, objektyvumo, saviraiškos laisvės, teisinio tikrumo ir teisėtų lūkesčių principais.

2. Elektroninės formos nediskriminavimo principas reiškia, kad informacijos teisinė galia negali būti paneigta ar apribota vien tik tuo pagrindu, kad ši informacija yra sukurta, išsiųsta, gauta ar išsaugota elektroninėmis priemonėmis.

3. Technologinio neutralumo principas reiškia, kad teisės normos turi būti taikomos atsižvelgiant į tikslus, kurių siekiama atitinkamomis teisės normomis, ir stengiantis, kad, kiek tai pagrįsta, vien tik dėl jų taikymo nebūtų skatinamas arba diskriminuojamas konkrečių technologijų naudojimas, taip pat kad teisės normos būtų taikomos kiek įmanoma neatsižvelgiant į technologijas, kurios naudojamos informacinės visuomenės paslaugoms teikti.

4. Funkcinio lygiavertiškumo principas reiškia, kad teisės normos turi būti kuo vienodžiau taikomos informacinės visuomenės paslaugoms, atliekančioms analogiškas funkcijas.

4 straipsnis. Paslaugų teikėjų veikla Lietuvos Respublikoje

1. Paslaugų teikėjo, kuris yra įsisteigęs ne Lietuvos Respublikoje, bet kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje, laisvė teikti informacinės visuomenės paslaugas negali būti ribojama taikant suderintos srities teisės normas, išskyrus šiame straipsnyje numatytus atvejus.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma informacinės visuomenės paslaugų teikimo ribojimams, susijusiems su:

1) Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo, Puslaidininkinių gaminių topografijų teisinės apsaugos įstatymo, Patentų įstatymo, Prekių ženklų įstatymo, Dizaino įstatymo ir kitų intelektinės nuosavybės teises reglamentuojančių teisės aktų taikymu;

2) elektroninių pinigų išleidimu, kai juos išleidžia įstaigos, kurioms Europos Sąjungos valstybė narė yra pritaikiusi vieną iš 2000 m. rugsėjo 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/46/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros 8 straipsnio 1 dalyje nurodytų išimčių;

3) kolektyvinio investavimo subjektų Lietuvos Respublikoje platinamų vertybinių popierių (investicinių vienetų ir (ar) akcijų) reklamos reikalavimais;

4) teisės normomis, reglamentuojančiomis draudimo įmonių įsisteigimo ir paslaugų teikimą (įskaitant privalomojo draudimo paslaugų teikimą), ir ne gyvybės ir gyvybės draudimo sutartims taikytina teise;

5) sutarties šalių laisve pasirinkti jų sutarčiai taikytiną teisę;

6) sutartiniais įsipareigojimais, susijusiais su vartojimo sutartimis;

7) sutarčių, kuriomis sukuriama ar perleidžiamos teisės į nekilnojamąjį daiktą, galiojimu dėl valstybės, kurios teritorijoje yra nekilnojamasis daiktas, teisės normų reikalavimų sutarties formai;

8) galimybe elektroniniu paštu siųsti komercinę informaciją be išankstinio jos gavėjo sutikimo.

3. Kompetentinga institucija turi teisę kreiptis į teismą su prašymu imtis priemonių, apribojančių laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas ir numatytą taikyti Lietuvos Respublikoje įsisteigusiems paslaugų teikėjams, o įstatymuose numatytais atvejais pati imtis atitinkamų priemonių paslaugų teikėjo, kuris yra įsisteigęs ne Lietuvos Respublikoje, bet kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje, atžvilgiu, kai:

1) tokios priemonės yra būtinos viešojo intereso (ypač tai susiję su nusikaltimų prevencija, tyrimu, atskleidimu ir asmenų baudžiamuoju persekiojimu, įskaitant nepilnamečių apsaugą ir kovą su rasinės, lytinės, religinės ar tautinės neapykantos kurstymu bei asmenų žmogiškojo orumo pažeidimu), visuomenės sveikatos apsaugai, visuomenės saugumo, įskaitant nacionalinį saugumą ir gynybą, interesų, vartotojų, tarp

jų ir investuotojų, apsaugai. Šios priemonės taikomos tai informacinės visuomenės paslaugai, kuri pažeidžia šiuos interesus arba kelia grėsmę, kad jie bus pažeisti. Taikomos priemonės turi atitikti siekiamus tikslus;

2) Informacinės visuomenės plėtros komitetas prie Susisiekimo ministerijos (toliau – Informacinės visuomenės plėtros komitetas), gavęs kompetentingos institucijos prašymą (jei tokia institucija nėra pats Informacinės visuomenės plėtros komitetas), prieš kompetentingai institucijai kreipiantis į teismą su prašymu imtis tokių priemonių arba įstatymų nustatytais atvejais prieš kompetentingai institucijai pačiai imantis tokių priemonių, kreipiasi į Europos Sąjungos valstybę narę, kurioje paslaugų teikėjas yra įsisteigęs, su prašymu imtis priemonių, jeigu ši tokių priemonių nesiėmė arba jos priemonės, kompetentingos institucijos nuomone, yra nepakankamos, taip pat kai Informacinės visuomenės plėtros komitetas pranešė Europos Bendrijų Komisijai ir Europos Sąjungos valstybei narei, kurioje paslaugų teikėjas yra įsisteigęs, apie kompetentingos institucijos ketinimą kreiptis į teismą su prašymu imtis priemonių arba ketinimą imtis priemonių.

4. Skubiu atveju, taip pat kai imamasi priemonių pagal teisės normas, reglamentuojančias teismo procesą ir (ar) kitas teisės pažeidimų tyrimo, ginčų sprendimo ir (ar) kitas panašias procedūras, šio straipsnio 3 dalies 2 punktas netaikomas. Tokiu atveju apie kreipimąsi į teismą su prašymu imtis tokių priemonių arba tokių priemonių ėmimąsi kompetentinga institucija nedelsdama praneša Informacinės visuomenės plėtros komitetui, o Informacinės visuomenės plėtros komitetas praneša Europos Bendrijų Komisijai ir Europos Sąjungos valstybei narei, kurioje paslaugų teikėjas yra įsisteigęs, nurodydama priežastis, kodėl tai yra skubus atvejis.

5. Jeigu Europos Bendrijų Komisija, nustačiusi, kad priemonė nesuderinama su Europos Bendrijos teise, paprašė nesiimti priemonės arba tuoj pat nustoti ją taikyti, kompetentinga institucija turi įvertinti Europos Bendrijų Komisijos prašymą prieš nusprenddama kreiptis į teismą su prašymu imtis priemonių ar pati imdamasi tokių priemonių. Jeigu į teismą su prašymu imtis priemonių jau kreiptasi ar tokių priemonių jau imtasi, kompetentinga institucija turi nuspręsti, ar priemonės gali būti toliau taikomos. Nusprendusi, kad priemonės, dėl kurių ketinama kreiptis ar kreiptasi į teismą arba kurių jau imtasi, atsižvelgiant į Europos Bendrijų Komisijos prašymą, neturėtų būti taikomos, kompetentinga institucija nesikreipia į teismą, o jei tai jau buvo padaryta, skubiai kreipiasi į teismą prašydama panaikinti šias priemones ir (arba) pati panaikina pačios kompetentingos institucijos priimtas priemones.

6. Kai informacinės visuomenės paslaugų teikimą ir kitą paslaugų teikėjų veiklą reglamentuojančios Europos Sąjungos teisės nuostatos taikomos taip pat ir Europos ekonominės erdvės valstybėms, kurios nėra Europos Sąjungos valstybės narės, šiame įstatyme Europos Sąjunga bei Europos Bendrija suprantama kaip Europos ekonominė erdvė.

7. Paslaugų teikėjo, kuris nėra įsisteigęs Europos Sąjungoje, informacinės visuomenės paslaugų teikimo laisvę Lietuvos Respublikoje riboja šio įstatymo ir kitų Lietuvos Respublikos teisės aktų nuostatos, jeigu tarptautinės sutartys ir (ar) Europos Sąjungos teisė nenustato kitaip.

Straipsnio pakeitimai:

Nr. [XI-800](#), 2010-05-11, Žin., 2010, Nr. 60-2959 (2010-05-25)

5 straipsnis. Pagrindinės informacinės visuomenės paslaugų teikimo ir kitos paslaugų teikėjų veiklos taisyklės

Paslaugų teikėjai turi teisę verstis veikla be atskiro viešojo administravimo institucijų leidimo, laikydamiesi šio įstatymo ir kitų teisės aktų nuostatų, išskyrus įstatymų numatytus atvejus, kai tokio leidimo reikia nepaisant to, ar verčiantis ta veikla bus teikiamos informacinės visuomenės paslaugos.

II SKYRIUS INFORMACIJOS ATSKLEIDIMAS

6 straipsnis. Informacijos atskleidimas

1. Paslaugos teikėjas turi užtikrinti, kad paslaugos gavėjai ir kompetentingos institucijos galėtų lengvai, tiesiogiai ir nuolat pasiekti šią informaciją:

1) paslaugos teikėjo pavadinimą (jei paslaugos teikėjas yra fizinis asmuo, – šio asmens vardą ir pavardę);

2) paslaugos teikėjo buveinės adresą (jei paslaugos teikėjas yra fizinis asmuo, – jo gyvenamosios vietos adresą);

3) paslaugos teikėjo duomenis ryšiui palaikyti, tarp jų elektroninio pašto adresą;

4) koks yra paslaugos teikėjo valstybės registras, kuriame kaupiami ir saugomi duomenys apie tą paslaugos teikėją, jo registracijos numerį ar panašią identifikavimo priemonę šiame registre, jeigu paslaugos teikėjas privalo būti įregistruotas valstybės registre;

5) apie paslaugos teikėjo veiklą prižiūrinčią instituciją: šios institucijos pavadinimą, buveinės adresą ir duomenis ryšiui palaikyti, kai teisės aktai, išskyrus šį įstatymą, vertinami tam tikra veikla paveda prižiūrėti konkrečiai priežiūros institucijai;

6) pridėtinės vertės mokesčio mokėtojo kodą, jeigu paslaugos teikėjas yra pridėtinės vertės mokesčio mokėtojas.

2. Jeigu paslaugos teikėjas verčiasi reglamentuojama profesine veikla, jis privalo užtikrinti, kad, be šio straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos, paslaugos gavėjai ir kompetentingos institucijos galėtų lengvai, tiesiogiai ir nuolat pasiekti:

1) informaciją apie instituciją, pripažinusią paslaugos teikėjo profesinę kvalifikaciją patvirtinančius dokumentus;

2) informaciją apie profesinį vardą ir valstybę, kurioje jis buvo suteiktas;

3) informaciją, kokios yra jo veiklai taikomos profesinės veiklos taisyklės (tarp jų elgesio (etikos) kodeksai) ir kaip su jomis susipažinti elektroninėmis priemonėmis.

3. Paslaugų teikėjai informacinės visuomenės paslaugų kainas turi nurodyti aiškiai ir nedviprasmiškai, taip pat nurodyti, ar į jas įskaičiuoti mokesčiai ir pristatymo išlaidos.

III SKYRIUS KOMERCINĖS INFORMACIJOS TEIKIMO REIKALAVIMAI

7 straipsnis. Komercinės informacijos teikimas

1. Informacinės visuomenės paslaugą ar jos dalį sudaranti komercinė informacija turi atitikti šiuos reikalavimus:

1) ji turi būti aiškiai atpažįstama kaip komercinė informacija. Kai Elektroninių ryšių įstatyme numatytu atveju komercinė informacija siunčiama be išankstinio jos gavėjo sutikimo, ji turi būti aiškiai atpažįstama kaip komercinė informacija, siunčiama be išankstinio sutikimo;

2) iš šios komercinės informacijos turi būti galima atpažinti fizinį ar juridinį asmenį, kurio vardu komercinė informacija teikiama;

3) komercinėje informacijoje turi būti aiškiai atpažįstami reklaminiai pasiūlymai, tokie kaip nuolaidos, priemokos, dovanos, o sąlygos, kurias reikia patenkinti norint gauti šias nuolaidas, priemokas ar dovanas, turi būti lengvai prieinamos ir aiškiai bei nedviprasmiškai pateiktos;

4) komercinėje informacijoje turi būti aiškiai atpažįstami reklaminiai konkursai arba žaidimai, o sąlygos, kurias reikia patenkinti norint juose dalyvauti, turi būti lengvai prieinamos ir aiškiai bei nedviprasmiškai pateiktos.

2. Komercinė informacija elektroniniu paštu be išankstinio jos gavėjo sutikimo gali būti siunčiama tik Elektroninių ryšių įstatymo numatytais atvejais, tvarka ir sąlygomis.

8 straipsnis. Komercinės informacijos apie reglamentuojamą profesinę veiklą teikimas

Asmuo, kuris verčiasi reglamentuojama profesine veikla, turi teisę teikti komercinę informaciją, kuri sudaro jo teikiamą informacinės visuomenės paslaugą ar jos dalį. Teikiant tokią komercinę informaciją turi būti laikomasi profesinę veiklą reglamentuojančių teisės aktų (tarp jų elgesio (etikos) kodeksų), ypač dėl profesijos nepriklausomumo, profesinių paslapčių, garbės ir orumo, sąžiningumo klientų ir kitų asmenų, kurie verčiasi šia veikla, atžvilgiu.

IV SKYRIUS SUTARČIŲ SUDARYMAS ELEKTRONINĖMIS PRIEMONĖMIS

9 straipsnis. Informacijos, susijusios su sutarties sudarymu elektroninėmis priemonėmis, pateikimas

1. Paslaugos teikėjas paslaugos gavėjui, prieš šiam pateikiant užsakymą, jei su paslaugos gavėju, veikiančiu savo verslo ar profesijos tikslais, nesusitarta kitaip, turi aiškiai, suprantamai ir nedviprasmiškai pateikti informaciją:

- 1) apie veiksmų, kuriuos vykdant sudaroma sutartis, eiliškumą;
- 2) ar paslaugos teikėjas saugos sutartį ir ar po jos sudarymo su ja bus galima susipažinti;
- 3) apie technines priemones įvesties klaidoms nustatyti ir ištaisyti prieš pateikiant užsakymą;
- 4) kokiomis kalbomis siūloma sudaryti sutartį.

2. Jei paslaugos teikėjas ir paslaugos gavėjas, veikiantis savo verslo ar profesijos tikslais, nesutaria kitaip, paslaugos teikėjas privalo paslaugos gavėjui nurodyti elgesio (etikos) kodeksus, kurių paslaugos teikėjas įsipareigoja laikytis, ir informaciją, kaip susipažinti su šiais elgesio (etikos) kodeksais elektroninėmis priemonėmis.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalys netaikomos sutartims, kurios sudaromos tik keičiantis elektroninio pašto pranešimais arba analogiškais individualiais pranešimais.

4. Paslaugos teikėjas privalo paslaugos gavėjui pateikti sutarčių sąlygas, tarp jų sutarčių standartines sąlygas, tokiu būdu, kuris leistų jam šią informaciją išsaugoti ir vėliau panaudoti.

10 straipsnis. Užsakymo pateikimas

1. Jei paslaugos teikėjas ir paslaugos gavėjas, veikiantis verslo ar profesijos tikslais, nesutaria kitaip, paslaugos gavėjui pateikus užsakymą, paslaugos teikėjas turi nedelsdamas elektroninėmis priemonėmis patvirtinti, kad užsakymą gavo. Vienas iš tinkamų užsakymo gavimo patvirtinimų yra užsakytos informacinės visuomenės paslaugos teikimas elektroninėmis priemonėmis.

2. Užsakymas ir jo gavimo patvirtinimas yra laikomi gautais, kai šalys, kurioms jie skirti, gali juos pasiekti.

3. Jei paslaugos teikėjas ir paslaugos gavėjas, veikiantis savo verslo ar profesijos tikslais, nesutaria kitaip, paslaugos teikėjas turi suteikti paslaugos gavėjui tinkamas, veiksmingas ir prieinamas technines priemones, leidžiančias pastarajam nustatyti ir ištaisyti įvesties klaidas prieš pateikiant užsakymą.

4. Šio straipsnio 1 ir 3 dalys netaikomos sutartims, kurios sudaromos tik keičiantis elektroninio pašto pranešimais arba analogiškais individualiais pranešimais.

11 straipsnis. Pasiūlymo sudaryti sutartį (oferatos) ir (ar) pateikto pasiūlymo sudaryti sutartį priėmimo (akcepto) priskyrimas šaliai, išsiuntimas, gavimas ir išsiuntimo bei gavimo vieta

1. Laikoma, kad šalis išsiuntė pasiūlymą sudaryti sutartį (oferata) ir (ar) pateiktą pasiūlymą sudaryti sutartį priėmė (akceptas), jei juos išsiuntė pati šalis, jos atstovas arba informacinė sistema, kuri šalies ar jos vardu suprogramuota veikti automatiškai.

2. Pasiūlymas sudaryti sutartį (oferata) ir (ar) pateikto pasiūlymo sudaryti sutartį priėmimas (akceptas) laikomi išsiūstais, kai šalis ar jos atstovas, kurie juos išsiuntė, nebegali jų pasiekti ir kontroliuoti.

3. Pasiūlymas sudaryti sutartį (oferata) ir (ar) pateikto pasiūlymo sudaryti sutartį priėmimas (akceptas) laikomi gautais, kai šalis, kuriai jie skirti, gali juos pasiekti.

4. Pasiūlymas sudaryti sutartį (oferata) ir (ar) pateikto pasiūlymo sudaryti sutartį priėmimas (akceptas) laikomi išsiūstais ir (ar) gautais pasiūlymą sudaryti sutartį pateikusios šalies (oferento) ir (ar) pasiūlymą sudaryti sutartį priėmusios šalies (akceptanto) gyvenamojoje arba verslo vietoje.

Įstatymas papildytas IV¹ skyriumi:

Nr. XI-2382, 2012-11-08, Žin., 2012, Nr. 136-6953 (2012-11-24)

IV¹ SKYRIUS

ELEKTRONINIO PRISTATYMO PASLAUGA

11¹ straipsnis. Elektroninės siuntos išsiuntimas, pristatymas ir gavimas

1. Elektroninės siuntos išsiuntimo ir pristatymo gavėjui laikas turi būti patvirtinamas elektroniniais duomenimis, logiškai susietais su elektronine siunta, kurie įrašomi į elektroninį voką. Elektroninės siuntos išsiuntimo metu užfiksuoti elektroniniai duomenys patvirtina, kad elektroninė siunta buvo išsiūsta nurodytu laiku. Elektroninės siuntos pristatymo gavėjui metu užfiksuoti elektroniniai duomenys patvirtina, kad elektroninė siunta buvo pristatyta gavėjui nurodytu laiku.

2. Elektroninė siunta yra laikoma gauta nuo to momento, kai gavėjas, kuriam elektroninė siunta adresuota, gali šią elektroninę siuntą pasiekti, tai yra nuo to momento, kai gavėjas, kuriam elektroninė siunta adresuota, pirmą kartą po elektroninės siuntos pristatymo jam prisijungia prie informacinės sistemos, kurioje

elektroninė siunta yra pristatyta, jeigu kiti įstatymai nenustato kitaip. Elektroninės siuntos gavimo laikas turi būti patvirtinamas elektroniniais duomenimis, logiškai susietais su elektronine siunta, kurie įrašomi į elektroninį voką. Elektroninės siuntos gavimo metu užfiksuoti elektroniniai duomenys patvirtina, kad elektroninė siunta buvo gauta nurodytu laiku. Siuntėjo prašymu elektroninio pristatymo paslaugos teikėjas pateikia įrodymus, kad gavėjas, kuriam elektroninė siunta adresuota, elektroninę siuntą gavo.

3. Elektroninės siuntos išsiuntimo, pristatymo ir gavimo laiko patvirtinimo tvarką nustato Vyriausybė.

11² straipsnis. Elektroninės siuntos galia

Elektroninė siunta turi tokią pat teisinę ir įrodomąją galią kaip ir registruotoji pašto siunta.

11³ straipsnis. Žalos atlyginimas

Žala dėl prarastų, sugadintų elektroninių siuntų atlyginama vadovaujantis šiuo įstatymu, jeigu elektroninio pristatymo paslaugos teikėjo ir siuntėjo sudarytoje sutartyje nenumatyta kitaip. Jeigu elektroninė siunta dingsta, būna pavogta ar sugadinta dėl elektroninio pristatymo paslaugos teikėjo kaltės, elektroninio pristatymo paslaugos teikėjas atlygina siuntėjui tik elektroninės siuntos siuntimo išlaidas. Jeigu elektroninio pristatymo paslaugos teikėjo ir siuntėjo sudaryta sutartis pablogina siuntėjo padėtį, taikomos šio straipsnio nuostatos.

11⁴ straipsnis. Elektroninės siuntos duomenų slaptumas ir saugumas

1. Elektroninio pristatymo paslaugos teikėjas privalo siuntėjui ir gavėjui garantuoti elektroninės siuntos turinio konfidencialumą ir susirašinėjimo slaptumą.

2. Elektroninio pristatymo paslaugai taikomus saugos reikalavimus nustato Vyriausybė.

3. Reikalavimus, taikomus elektroninio pristatymo paslaugai teikti naudojamai informacinei sistemai ir vartotojo, prisijungiančio prie tokios sistemos, identifikavimui, nustato Vyriausybė.

4. Siuntėjas ar gavėjas neturi teisės perleisti kitam asmeniui prisijungimo prie elektroninio pristatymo paslaugai teikti naudojamos informacinės sistemos duomenų. Siuntėjas ar gavėjas yra atsakingas už prisijungimo prie elektroninio pristatymo paslaugai teikti naudojamos informacinės sistemos duomenų saugojimą.

5. Elektroninio pristatymo paslaugos teikėjui draudžiama teikti informaciją apie siuntėjų ar gavėjų siunčiamas ar gaunamas elektronines siuntas arba sudaryti sąlygas gauti šią informaciją, išskyrus turimą ir reikalingą nusikalstamos veikoms užkardyti, tirti, nustatyti informaciją, kurią elektroninio pristatymo paslaugos teikėjas privalo pateikti kriminalinės žvalgybos pagrindinėms institucijoms, Vyriausybės nurodytoms ikiteisminio tyrimo įstaigoms, prokurorui, teismui ar teisėjui teisės aktų nustatyta tvarka ir atvejais, kurie yra taikomi informacijos perdavimui elektroninių ryšių tinklais ir elektroninių ryšių tinklų ir (ar) paslaugų teikėjams.

V SKYRIUS PASLAUGŲ TEIKĖJŲ ATSAKOMYBĖ

12 straipsnis. Informacijos perdavimas

1. Paslaugos teikėjas, perduodantis paslaugos gavėjo pateiktą informaciją elektroninių ryšių tinklu arba suteikiantis galimybę naudotis elektroninių ryšių tinklu, neatsako už teikiamą informaciją, jeigu paslaugos teikėjas:

- 1) neinicijuoja informacijos perdavimo;
- 2) neparenka perduodamos informacijos gavėjo;
- 3) neparenka ir nekeičia perduodamos informacijos.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacijos perdavimo ir galimybės naudotis elektroninių ryšių tinklu suteikimo veikla apima automatinį, tarpinį ir trumpalaikį perduodamos informacijos saugojimą. Šis saugojimas skirtas tik tam, kad informacija būtų perduota elektroninių ryšių tinklu, jeigu informacija nėra saugoma ilgiau, negu pagrįstai būtina, kad ji būtų perduota.

13 straipsnis. Laikinas informacijos saugojimas

Paslaugos teikėjas, perduodantis paslaugos gavėjo pateiktą informaciją elektroninių ryšių tinklu, neatsako už automatinį, tarpinį ir laikiną tos informacijos saugojimą, skirtą tik tam, kad vėlesnis tos

informacijos perdavimas kitiems jos prašantiems paslaugos gavėjams būtų efektyvus, jeigu paslaugos teikėjas:

- 1) nepakeitė informacijos;
- 2) nepakeitė prieigos prie informacijos sąlygų;
- 3) laikosi šioje verslo srityje įprastų informacijos atnaujinimo taisyklių;
- 4) nekliudo teisėtai naudotis technologija, kuri šioje verslo srityje yra pripažįstama ir naudojama siekiant gauti duomenų apie informacijos naudojimą;
- 5) skubiai imasi priemonių pašalinti informaciją, kurią saugojo, arba panaikinti galimybę ją pasiekti, sužinojęs, kad pradinis perdavimo šaltinis yra pašalintas iš elektroninių ryšių tinklo ar panaikinta galimybė pasiekti pradinį perdavimo šaltinį arba jį pašalinti iš elektroninių ryšių tinklo ar panaikinti galimybę jį pasiekti nurodė teismas ar įstatymų numatytais atvejais kita valstybės ar savivaldybės institucija ar įstaiga.

14 straipsnis. Informacijos saugojimas

1. Paslaugos teikėjas, paslaugos gavėjo prašymu saugantis jo pateiktą informaciją, už ją neatsako, jeigu:

1) neturi faktinių duomenų apie neteisėtą paslaugos gavėjo veiklą arba apie tai, kad paslaugos gavėjo pateikta informacija įgyta, sukurta, pakeista ar naudojama neteisėtu būdu ir, kai reikalaujama atlyginti žalą, nežino apie faktus ir aplinkybes, rodančius neteisėtą paslaugos gavėjo veiklą arba tai, kad paslaugos gavėjas teikia neteisėtu būdu įgytą, sukurtą, pakeistą ar naudojamą informaciją;

2) sužinojęs arba gavęs žinių apie neteisėtą paslaugos gavėjo veiklą arba apie tai, kad paslaugos gavėjo pateikta informacija įgyta, sukurta, pakeista ar naudojama neteisėtu būdu, skubiai imasi veiksmų, kad panaikintų galimybę tokią informaciją pasiekti.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, kai paslaugos gavėjas veikia paslaugos teikėjo įgaliotas arba jo kontroliuojamas.

3. Galimybės pasiekti neteisėtu būdu įgytos, sukurtos, pakeistos ar naudojamos informacijos panaikinimo tvarką, taip pat kriterijus, kada paslaugos teikėjas laikomas sužinojęs apie neteisėtą paslaugos gavėjo veiklą arba apie tai, kad paslaugos gavėjo pateikta informacija įgyta, sukurta, pakeista ar naudojama neteisėtu būdu, nustato Vyriausybė ar jos įgaliota institucija.

15 straipsnis. Informavimas apie įtariamą neteisėtą paslaugos gavėjo veiklą

1. Paslaugų teikėjai Informacinės visuomenės plėtros komiteto nustatyta tvarka privalo nedelsdami informuoti Informacinės visuomenės plėtros komitetą apie įtariamą neteisėtą paslaugos gavėjo veiklą arba tai, kad paslaugos gavėjo pateikta informacija gali būti įgyta, sukurta ar pakeista neteisėtu būdu.

2. Paslaugų teikėjai Informacinės visuomenės plėtros komiteto reikalavimu privalo pateikti jai informaciją, leidžiančią nustatyti paslaugų gavėjus, su kuriais atitinkami paslaugų teikėjai yra susitarę dėl informacijos saugojimo.

3. Asmenys, kurių teisės pažeidžia paslaugų teikėjo perduodama ir (ar) saugoma informacija ar su ja susijusi veikla, turi teisę kreiptis į teismą su prašymu įpareigoti paslaugos teikėją imtis veiksmų, kad būtų nutrauktas pažeidimas, vykdomas naudojant informacinės visuomenės paslaugas, numatytas šio įstatymo 12–14 straipsniuose, ar užkirstas jam kelias, nepaisant to, kad už tokį pažeidimą pagal šio įstatymo 12–14 straipsnius paslaugos teikėjas neatsako.

VI SKYRIUS ELGESIO (ETIKOS) KODEKSAI

16 straipsnis. Elgesio (etikos) kodeksai

1. Verslo, profesinės ir vartotojų asociacijos, atstovaujančios paslaugų teikėjams ir (ar) paslaugų gavėjams, turi teisę rengti ir tvirtinti elgesio (etikos) kodeksus, reglamentuojančius paslaugų teikėjų veiklą. Paslaugų teikėjai savanoriškai pasirenka elgesio (etikos) kodeksus ir deklaruoja, kad jų veikla atitinka šių kodeksų normas. Asmenims, vykdančioms reglamentuojamą profesinę veiklą, įstatymų numatytais atvejais yra privalomos elgesio (etikos) kodeksų normos. Paslaugų teikėjams, savanoriškai pasirinkusiems elgesio (etikos) kodeksus ir deklaravusiems, kad jų veikla atitinka pasirinktą elgesio (etikos) kodeksą, deklaruoto kodekso nuostatos yra privalomos.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytos asociacijos, rengdamos paslaugų teikėjų veiklą reglamentuojančias elgesio (etikos) kodeksų normas, ir reglamentuojamos profesinės veiklos savivaldos

institucijos, nustatydamos elgesio (etikos) kodeksų normas, reglamentuojančias komercinės informacijos apie reglamentuojamą profesinę veiklą teikimą, turi atsižvelgti į kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse taikomus atitinkamus elgesio (etikos) kodeksus, ypač į asociacijų, jungiančių asmenis, kurie verčiasi atitinkama reglamentuojama profesine veikla Europos Sąjungos valstybėse narėse, parengtus elgesio (etikos) kodeksus ir į Europos Sąjungos institucijų nuorodas bei rekomendacijas.

3. Paslaugų teikėjams atstovaujančios verslo ir profesinės asociacijos privalo viešai skelbti informaciją apie šio straipsnio 1 dalyje nurodytų elgesio (etikos) kodeksų rengimą ir įgyvendinimą ir sudaryti galimybes vartotojų asociacijoms pateikti savo pastabas ir pasiūlymus šiems kodeksams bei jų taikymui. Kai rengiami elgesio (etikos) kodeksai gali turėti įtakos asmenims, turintiems regėjimo sutrikimų ar kitą negalią, elgesio (etikos) kodeksų rengėjai privalo konsultuotis su vartotojų asociacijomis ir kitais juridiniais asmenimis, atstovaujančiais asmenims, turintiems regėjimo sutrikimų ar kitą negalią, kad būtų nustatyti šių asmenų specifiniai poreikiai.

4. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytos asociacijos privalo elektroninėmis priemonėmis Informacinės visuomenės plėtros komitetui pateikti jų parengtus elgesio (etikos) kodeksus. Elgesio (etikos) kodeksai turėtų būti pateikiami lietuvių, anglų ir dar bent viena Europos Bendrijos oficialia kalba. Informacinės visuomenės plėtros komitetas šiuos etikos (elgesio) kodeksus skelbia savo interneto tinklalapyje.

5. Informacinės visuomenės plėtros komitetas skatina rengti elgesio kodeksus dėl nepilnamečių ir žmogiškojo orumo apsaugos.

6. Informacinės visuomenės plėtros komiteto iniciatyva šio straipsnio 1 dalyje nurodytos asociacijos teikia elgesio (etikos) kodeksų projektus, elgesio (etikos) kodeksų taikymo ir jų įtakos praktikai, susijusiai su elektronine komercija, įvertinimus Europos Bendrijų Komisijai ir Informacinės visuomenės plėtros komitetui.

7. Informacinės visuomenės plėtros komitetas turi teisę kreiptis į teismą su reikalavimu, kad verslo, profesinės ir vartotojų asociacijos, atstovaujančios paslaugų teikėjams ar paslaugų gavėjams, pakeistų jų parengtus paslaugų teikėjų veiklą reglamentuojančius elgesio (etikos) kodeksus, jei jie neatitinka suderintos srities.

VII SKYRIUS GINČŲ SPRENDIMAS

17 straipsnis. Ginčų sprendimas

1. Paslaugų teikėjai ir paslaugų gavėjai turi teisę bendru sutarimu spręsti savo ginčus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, ne teismo tvarka, įskaitant ir ginčų sprendimą naudojant elektronines priemones. Ginčus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, ne teismo tvarka nagrinėjančios institucijos sprendimas yra rekomendacinio pobūdžio. Ginčo, susijusio su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, sprendimas ne teismo tvarka bendru paslaugos teikėjo ir paslaugos gavėjo sutarimu neužkerta kelio jiems naudotis kitais teisės aktuose numatytais ginčų sprendimo ne teismo tvarka būdais. Ginčo, susijusio su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, šalys turi teisę kreiptis į bendrosios kompetencijos teismą, kad šis nagrinėtų ginčą iš esmės tiek ginčo, susijusio su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, nagrinėjimo ne teismo tvarka metu, tiek ginčą, susijusį su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, ne teismo tvarka nagrinėjusiai institucijai priėmus sprendimą. Ginčus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, ne teismo tvarka nagrinėjančios institucijos turi nustatyti šių ginčų nagrinėjimo taisykles. Jose nustatomi prašymų išspręsti ginčą formos, turinio ir pateikimo, įrodymų rinkimo ir pateikimo reikalavimai, taip pat šalių taikinimo procedūra ir ginčų nagrinėjimo procedūra, kitos ginčų nagrinėjimo taisyklės.

2. Teismai ir ginčus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugų teikimu, ne teismo tvarka sprendžiančios institucijos turi teisę informuoti Europos Bendrijų Komisiją ir Informacinės visuomenės plėtros komitetą apie jų reikšmingus sprendimus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugomis, ir perduoti šioms institucijoms informaciją, kaip sprendžiami ginčai, susiję su elektronine komercija.

VIII SKYRIUS INFORMACINĖS VISUOMENĖS PASLAUGŲ REGLAMENTAVIMAS IR PRIEŽIŪRA

18 straipsnis. Informacinės visuomenės paslaugų teikimo politikos formavimo ir reguliavimo institucijos

Informacinės visuomenės paslaugų teikimo ir kitos paslaugų teikėjų veiklos politiką Lietuvos Respublikoje formuoja ir įgyvendina bei tarpinstitucinį koordinavimą atlieka Susisiekimo ministerija. Informacinės visuomenės paslaugų teikimą ir kitą paslaugų teikėjų veiklą reguliuoja Informacinės visuomenės plėtros komitetas.

Straipsnio pakeitimai:

Nr. [XI-800](#), 2010-05-11, Žin., 2010, Nr. 60-2959 (2010-05-25)

19 straipsnis. Informacinės visuomenės plėtros komitetas

1. Informacinės visuomenės plėtros komitetas – įstaiga prie Susisiekimo ministerijos, dalyvaujanti formuojant valstybės informacinės visuomenės plėtros bei valstybės informacinių išteklių kūrimo ir funkcinio suderinamumo politiką ir koordinuojanti jos įgyvendinimą ir efektyvų informacinių išteklių panaudojimą pagal Lietuvos Respublikos Vyriausybės patvirtintus informacinės visuomenės plėtros planavimo dokumentus, koordinuojanti informacinės visuomenės plėtrą valstybėje, elektroninio turinio, informacinių ir ryšių technologijų infrastruktūros ir informacinių ir ryšių technologijų naujovių kūrimą ir diegimą bei prižiūrinti, kaip laikomasi šio įstatymo ir su jo įgyvendinimu susijusių teisės aktų reikalavimų.

2. Informacinės visuomenės plėtros komitetas veikia pagal šį ir kitus Lietuvos Respublikos įstatymus, teisės aktus, tarptautinius įsipareigojimus, savo nuostatus, kuriuos tvirtina Lietuvos Respublikos Vyriausybė ar jos pavedimu susisiekimo ministras, ir yra finansuojamas iš valstybės biudžeto.

3. Informacinės visuomenės plėtros komitete sudaromas kolegialus patariamasis organas – Informacinės visuomenės plėtros komiteto taryba, kurios personalinę sudėtį tvirtina susisiekimo ministras.

Straipsnio pakeitimai:

Nr. [XI-800](#), 2010-05-11, Žin., 2010, Nr. 60-2959 (2010-05-25)

20 straipsnis. Informacinės visuomenės plėtros komiteto funkcijos

Informacinės visuomenės plėtros komitetas:

1) prižiūri, kaip paslaugų teikėjai laikosi šio įstatymo ir jį įgyvendinančių teisės aktų;

2) Europos Sąjungos teisės aktų nustatyta tvarka ir sąlygomis bendradarbiauja su Europos Bendrijų Komisija ir atitinkamomis Europos Sąjungos valstybių narių institucijomis, duomenis ryšiui palaikyti praneša Europos Bendrijų Komisijai ir Europos Sąjungos valstybėms narėms;

3) teikia prašomą informaciją Europos Bendrijų Komisijai ir atitinkamoms Europos Sąjungos valstybių narių institucijoms (taip pat ir elektroninėmis priemonėmis), nepažeisdama teisės aktų teikia šioms institucijoms kitą reikiamą pagalbą;

4) informuoja Europos Bendrijų Komisiją apie sutarčių, kurių negalima sudaryti elektroninėmis priemonėmis, rūšis. Kartą per 5 metus parengia ataskaitą dėl teisės sudaryti sutartis elektroninėmis priemonėmis išimčių, kurioje nurodoma, kodėl šios išimtys būtinos. Minėtą ataskaitą patvirtinus Vyriausybei, Informacinės visuomenės plėtros komitetas ją pateikia Europos Bendrijų Komisijai;

5) elektroninėmis priemonėmis (taip pat turi teisę naudoti ir kitus būdus) teikia bendrą informaciją (tačiau ne teises konsultacijas) apie paslaugos teikėjų ir paslaugos gavėjų teises ir pareigas, susijusias su elektroninėmis priemonėmis sudaromomis sutartimis, galimus paslaugos teikėjų ir paslaugos gavėjų ginčų sprendimo ir žalos atlyginimo būdus bei jų naudojimo praktinius aspektus, valstybės ir savivaldybių institucijas ar įstaigas, kurios gali suteikti papildomos informacijos ir (ar) praktinę pagalbą. Informacinės visuomenės plėtros komitetas savo interneto tinklalapyje skelbia apie būdus susisiekti su Informacinės visuomenės plėtros komitetu elektroninėmis priemonėmis;

6) įgyvendina 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 dėl nacionalinių institucijų, atsakingų už vartotojų apsaugos teisės aktų vykdymą, bendradarbiavimo, kiek tai susiję su šio įstatymo reguliavimo dalyku;

7) atlieka kitas šio ir kitų teisės aktų nustatytas funkcijas.

21 straipsnis. Informacinės visuomenės plėtros komiteto teisės

1. Informacinės visuomenės plėtros komitetas turi teisę savo iniciatyva arba asmenų, kurių teises pažeidžia paslaugų teikėjo perduodama ir (ar) saugoma informacija ar su ja susijusi veikla, prašymu įpareigoti paslaugos teikėją imtis veiksmų, kad būtų nutrauktas pažeidimas, daromas naudojant informacinės visuomenės paslaugas, numatytas šio įstatymo 12–14 straipsniuose, ar užkirstas jam kelias, nepaisant to, kad už tokį pažeidimą pagal šio įstatymo 12–14 straipsnius paslaugos teikėjas neatsako.

2. Informacinės visuomenės plėtros komiteto nustatytais terminais, kurie negali būti trumpesni kaip 10 darbo dienų, o skubos atveju, esant motyvuotam Informacinės visuomenės plėtros komiteto prašymui, – 3 darbo dienos, paslaugų teikėjai ir kiti asmenys, taip pat valstybės ir savivaldybių institucijos ir įstaigos privalo teikti Informacinės visuomenės plėtros komitetui informaciją, reikalingą jos funkcijoms atlikti. Informacinės visuomenės plėtros komitetas teisės aktų nustatyta tvarka ir sąlygomis saugo konfidencialią informaciją.

3. Informacinės visuomenės plėtros komitetas turi teisę imtis tikslingų, skaidrių, proporcingų ir nediskriminacinių veiksmų ir (ar) priemonių, kad būtų įgyvendintos šio įstatymo ir jį įgyvendinančių teisės aktų nuostatos.

22 straipsnis. Informacinės visuomenės plėtros komiteto pareigūnų teisės

Informacinės visuomenės plėtros komiteto įgalioti pareigūnai, prižiūrėdami, kaip vykdomas šis įstatymas, turi šias teises:

1) pagal šio ir kitų įstatymų bei kitų teisės aktų nustatytas sąlygas ir procedūras iš paslaugų teikėjų gauti jiems reikalingą informaciją;

2) pateikę tarnybinį pažymėjimą ir Informacinės visuomenės plėtros komiteto išduotą dokumentą, patvirtinantį jų įgaliojimus ir atliekamas funkcijas, įeiti ir atlikti patikrinimą paslaugų teikėjo naudojamose patalpose, teritorijoje ir transporto priemonėse, peržiūrėti tyrimui reikalingus paslaugų teikėjo dokumentus, gauti jų kopijas ir išrašus, kompiuteriuose ir magnetinėse laikmenose esančią informaciją;

3) gauti žodinius ir rašytinius paaiškinimus iš asmenų, susijusių su tikrinamų paslaugų teikėjų veikla, reikalauti, kad jie atvyktų į tyrimą atliekančio pareigūno tarnybines patalpas duoti paaiškinimų;

4) gauti duomenis ir dokumentus arba jų nuorašus apie paslaugų teikėjo ūkines operacijas iš kitų asmenų, nepaisant jų pavaldumo, taip pat iš valstybės valdymo ir savivaldos institucijų;

5) laikinai – iki 30 dienų – paimiti dokumentus ir daiktus, kurie būtini ar turi įrodomąją reikšmę tiriant pažeidimą. Šiuo atveju paliekamas motyvuotas sprendimas dėl dokumentų ir (ar) daiktų paėmimo ir paimtų dokumentų ir (ar) daiktų aprašas; išreikalauti padaryti nurodytų dokumentų, kurie būtini ar turi įrodomąją reikšmę tiriant pažeidimą, kopijas;

6) tyrimui pasitelkti specialistų ir ekspertų.

IX SKYRIUS BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

23 straipsnis. Atsakomybė už šio įstatymo pažeidimus

Paslaugų teikėjai ir kiti asmenys, pažeidę šio įstatymo reikalavimus, atsako įstatymų nustatyta tvarka ir sąlygomis.

24 straipsnis. Įstatymo įsigaliojimas

Šis įstatymas, išskyrus 25 straipsnį, įsigalioja nuo 2006 m. liepos 1 d.

25 straipsnis. Pasiūlymai Vyriausybei ar jos įgaliotai institucijai

1. Vyriausybė iki 2006 m. liepos 1 d. parengia ir pateikia Seimui šiam įstatymui įgyvendinti reikalingų įstatymų projektus.

2. Vyriausybė ar jos įgaliota institucija iki 2006 m. liepos 1 d. patvirtina šiam įstatymui įgyvendinti reikalingus teisės aktus.

Skelbiu šį Lietuvos Respublikos Seimo priimtą įstatymą.

Lietuvos Respublikos
informacinės visuomenės paslaugų
įstatymo
priedas

ĮGYVENDINAMAS EUROPOS SĄJUNGOS TEISĖS AKTAS

2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL 2004 m. specialusis leidimas, 13 skyrius, 25 tomas, p. 399).

Pakeitimai:

1.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [XI-800](#), 2010-05-11, Žin., 2010, Nr. 60-2959 (2010-05-25)

INFORMACINĖS VISUOMENĖS PASLAUGŲ ĮSTATYMO 4, 18, 19 STRAIPSNIŲ PAKEITIMO IR PAPILDYMO ĮSTATYMAS

2.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [XI-2382](#), 2012-11-08, Žin., 2012, Nr. 136-6953 (2012-11-24)

INFORMACINĖS VISUOMENĖS PASLAUGŲ ĮSTATYMO 2 STRAIPSNIO PAPILDYMO IR PAKEITIMO IR ĮSTATYMO PAPILDYMO IV(1) SKYRIUMI ĮSTATYMAS

Šis įstatymas, išskyrus šio straipsnio 2 dalį, įsigalioja 2013 m. sausio 1 d.

*** Pabaiga ***

Redagavo Aušrinė Trapinskienė (2012-11-27)

ausrine.trapinskiene@lrs.lt